

Darurile Domnului

Bogdan Boitan

Darurile Domnului

Mi-ai dat ochi să văd Grădina garnisită pentru mine
Și urechi s-aud cum cântă păsărelele divine,
Mâini dibace să zidească tot ce eu voiesc a face,
Cuget, să mă osebească, mai presus de dobitoace.

Mi-ai dat mâini ca să se roage și genunchi să mă închin,
Să mă-nalț până la stele în urcușul meu alpin,
Mi-ai dat aripi ca să zbor peste marginea genunii
Și al lacrimii izvor ca făclie rugăciunii.

Grai viu pus-ai gurii noastre, veșnicie în Cuvânt,
De puterea lui s-asculte tot ce mișcă pe Pământ.
Buzelor le-ai dat dulceață, inimii i-ai dat putere
Ca rugându-se smerită să primească tot ce cere.

Mi-ai dat liberă voință ca să fac precum voiesc,
De-o să cad și-o să mă-mpiedic, să observ unde greșesc
Ca ieșind de sub porunca ascultării legii sfinte,
Să-nțeleg ca nu e bine, să mă-ndrept, să iau aminte.

Și cu fiecare rugă să m-apropii de lumină,
Stâlp de foc să se înalțe din micuța mea inimă,
Să ajungă pân' la stele și la jilțul Tău ceresc,
Pentru toate acestea Doamne, în genunchi, Îți mulțumesc!

@BFB